

1

2010 yılının Temmuz ayında, Belçika'nın turizm başkenti olan ve kuzeyin Venedik'i de denilen Brugge sokakları; turist yoğunluğundan kaçmak için neredeyse güneşin doğuşuyla birlikte, sabahın çok erken saatlerinde gezintiye çıkan genç bir kadının, insanın içine işleyen ve ürpermesine sebep olan çılgınlığıyla yankılandı. O saatte sadece dükkânlarını yeni yeni açan yerel halkın dikkatini çeken çılgılık, şehrin en ünlü ve sembol yeri olan Grote Markt meydanının güneydoğu yönündeki Breidel caddesinin çıktığı Burg meydanından geliyordu.

Çılgılığı duyarak endişeli bir şekilde meydana yönelen üç-beş kişinin bakışları Piskoposluk Sarayı ile Brugge Belediye Binası'nı birleştiren ve bu meydanı önemli kılan Kutsal Kan Bazilikası'nın önünde dizleri üzerine çökmüş, ellerini yüzüne kapatarak ağlayan kadına çevrildi. Zavallı kadın, bir anda başına toplanan kalabalığın arasından eliyle bazilikayı işaret ederek bir şeyler söylemeye çalışsa da hıçkırıklarından dolayı kimseye derdini anlatamadı. Bu sırada kalabalığın arkasından genç bir adamın sesi duyuldu:

“Hey, kilisenin orada biri yatıyor!”

Genç adamın gösterdiği yer, on ikinci yüzyılda gotik tarzda inşa edilerek sonradan altın varaklarla süslenmiş, Kutsal Kan Bazilikası adı verilen tarihi bir yapıydı. Bazilikanın ana giriş kapısının solunda yer alan iki kemerli yapının tam birleştiği noktadaki orta sütununun hemen arkasında, bir adam boyu boyunca uzanmış yatıyordu. Kalabalıktan ayrılan birkaç kişi, kadının

çığlık atarak, hıçkırıklarla ağlamasına sebep olan adama doğru yöneldi. İlk başta kadının kocası zannettikleri adamın, kalp krizi veya benzer bir hastalıktan dolayı bayılmış olabileceğini düşünseler de, yaklaştıklarında onun artık siyaha dönmüş kan gölü içinde yattığını fark ettiler.

Polislerin olay yerine gelmesi gecikmedi. Nöbetini devretmesine dakikalar kala ihbar haberini alan ve ekibinin başında olay yerine gelen polis şefi Bernd Boekwijt, yerde uyur pozisyonda yatan adamı omzundan tutup kendisine doğru çevirdiğinde iki kaşının tam ortasındaki deliği görmekte gecikmedi. Enteresan olan şey, kurşun deliğinin çevresinde hiç kan olmasıydı.

“Lanet olsun!”

“Ne oldu efendim, sizi sinirlendiren şey nedir?”

Polis şefi sessizce yanına sokulan üniformalı memura, sorduğu anlamsız soru yüzünden ters ters baktı.

“Etrafına şöyle bir bak bakalım, beni sinirlendiren şeyi görebilecek misin?”

Polis memuru, sorduğu sorudan o saniye pişman olmuştu ama artık çok geçti.

“Nöbetimi devretmeme sadece otuz sekiz dakika kala meydana gelen bu olaya mı sinirlenmeliyim yoksa etrafın kan gölüne dönmesine neden olan kurşunun, adamın ensesini parçalayarak çıkmasına mı?”

“Sanırım ikisi birden, değil mi efendim?”

Polis memuru, şefinin vereceği cevabı beklemeden oradan uzaklaşmaya karar verdi.

“Ben, ekibin yanına gitsem iyi olacak sanırım, fotoğrafçının bir ihtiyacı var mı sorayım.”

“Annie nerde, hemen çağır gelsin buraya.”

Bernd Boekwijt, aslında Belçika emniyetinin gözbebeğiydi. Ortalamanın biraz altında kalan kısa boyuna ve normalden çok daha ince yapılı olmasına rağmen gözü pek bir memurdu. Başkent Brüksel’de çalıştığı yıllarda birçok olayı beklenilenden çok daha önce çözmüş, birkaç erken terfi alarak devrelerinin önüne bile geçmişti. İlerleyen yıllarda Belçika emniyetinin zirvesine geleceğine kesin gözüyle bakılıyordu. Ancak yürüttüğü son soruşturmada fena halde çuvallamış, çıkan çatışmada, iki ateş arasında kalan masum bir kadının ölümüne sebep olmuştu. Her ne kadar bu beklenmedik ölümden kendisinin sorumlu olmadığını iddia ettiyse de yapılan balistik inceleme neticesinde kadını öldüren kurşunun kendi silahından ateşlendiği ortaya çıkmıştı. Sonuç olarak benzer duruma karışmış her polis memuru gibi o da soruşturmaya tabi tutulmuş, sonu gelmeyecekmiş gibi gözüken mahkemelerde ifade vermekten yorgun düşmüş ve tüm bu süreç boyunca açığa alınmıştı. Yaklaşık iki ayın sonunda da Brugge’a atamasının yapıldığını, önceki başarıları sebebiyle önüne geçtiği bir devresinin hasetlik dolu ve oldukça sinir bozucu telefonuyla öğrenmişti.

Bernd, beklenilenin aksine çoğunun pasif görev olarak nitelendiği bu atamadan memnun olmuş, başkentin hareketli ve yorucu mesaisinden kurtulduğu için içten içe sevinmişti. Bu sayede mesleğinin geri kalan yıllarını daha olaysız ve rahat geçirebileceğini, hatta yoğun iş temposundan başını kaldırıp da bir türlü fırsatını bulamadığı “hayatının kadını”nı bulmayı, biraz da şansının yardımıyla gerçekleştirebileceğini düşünmüştü.

Polis şefi olarak Brugge’da geçirdiği ilk yılı umduğu gibi olaysız geçmiş ancak kendisini müzmin bekârlıktan kurtarabilecek birisini bulamamıştı. Aslında siyaha çalan koyu kahverengi ve kulak hizasını fazla aşmayan uzun düz saçları, her sabah iti-

nayla düzelttiği top sakalı ve görece esmer teniyle, çoğu sarışın veya açık kumral ve hemen hepsi beyaz tenli olan Brugge halkı arasında fark edilmeyecek gibi değildi. Ancak her insanda mutlaka olması gerektiğine inandığı şans faktörünün, başkentte yaşadığı olaydan sonra kendisini terk ettiğini düşünüyordu.

Hatta henüz üç ay önce ekibine atanan alımlı komiser yardımcısı Annie olmasa, ölünceye kadar bekâr kalacağından neredeyse emindi. Şimdi onunla bir şansı olacağını umut ediyordu. Her ne kadar şefinin kafasındaki planlardan Annie'nin haberi olmasa da Bernd ufak ufak ona olan ilgisini belli etmeye başlamıştı bile.

Annemarie Janssens, yani Bernd'in hitap ettiği şekliyle Annie, Belçika'nın sahil kenti olan Ostende'den geçici görevle Brugge'a atanmıştı. Brugge emniyetini meşgul edecek fazla olay olmamasına rağmen rutin yazışma yükü personel sayısına kıyasla oldukça ağırdı ve bu yüzden de bağlı oldukları emniyet müdürlüğünden personel talep etmişlerdi. Personel açıkları, Annie'nin geçici olarak görevlendirilmesiyle son bulmuştu.

Annie, uzun boyu ve düzgün fiziği, omuz hizasının hemen üstünde kesilmiş düz, açık kumral saçları, çimen yeşili gözleri ve pek de keskin olmayan yumuşak yüz hatlarıyla gerçekten alımlı bir kadındı. Bernd, böylesine çekici bir kadının nasıl olup da polislik mesleğini seçtiğini anlayamamıştı. Anlayamadığı bir diğer şey de, Ostende gibi yaz nüfusu kış nüfusunu birkaç kez katlayan ve yaz aylarında Belçika'nın sayılı zengininin, yatlarıyla birbirlerine gösteriş yapmak ve sevgililerine bir yenisini eklemek amacıyla geldiği turizm şehrinde, o kadar güzel bir kadının nasıl bekâr kalabildiği idi.

Ancak birlikte çalışmaya başlamalarının üzerinden bir hafta geçmeden kafasındaki tüm soruların cevabını almıştı. Annie'nin

babasının da polis olduğunu, Annie henüz on iki yaşındayken katıldığı bir operasyon sırasında ağır yaralanarak, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybettiğini, bu nedenle onun da polis olmaya karar verdiğini öğrenmişti. Öğrendiği diğer şey de, Annie'yi çekici kılanın sadece güzelliği olmadığıydı. Annie, aynı zamanda çok akıllı ve kültürlü bir kadındı. Bunu birkaç kez verdikleri kahve molaları sırasında Annie'nin büyük bir coşku içinde anlattığı ve Bernd'in hâlâ anlamakta zorlandığı sanat tarihinden felsefeye kadar uzanan geniş kapsamlı konulardan anlamıştı. O zaman Annie'nin etkilemesi zor bir kadın olduğunu fark etmiş, bu da Bernd üzerinde kamçılıyıcı bir etki yaratmıştı.

Soruşturmak üzere oldukları bu vaka, masa başında beraber evrak yazmaktan çok farklıydı ve belki de Annie'yi etkilemek için eline geçen son fırsattı. Sanat tarihi, edebiyat ya da felsefeden anlamıyor olabilirdi ama mesleğinin en iyilerinden biri olduğunun farkındaydı. Yapması gereken tek şey, Annie'nin de bunu görmesini sağlamaktı.

2

Bernd'in yardımcısı Annie, sanki şefi tarafından çağırılmayı bekliyormuşçasına, sadece otuz saniye sonra şefinin yanında belirdi. Gözlerini yerde yatan cesetten ayırmadan aklına ilk gelen soruyu sordu:

“Sizce dinsel bir cinayet mi şef?”

Bernd, temmuz ayında olmalarına rağmen sabah serinliğinden korunmak amacıyla merkezden çıkarken üstüne geçirdiği trençkotunun etek kısmını arkada bırakacak şekilde elleri belinde, yardımcısına döndü. Belindeki polis rozetiyle silahı açıkça görünüyordu.

“Böyle düşünmene sebep olan şey ne, Annie?”

Annie, önce cesede baktı. Ardından çömelerek, cebinden çıkardığı bir kalem yardımıyla kurbanın yakalarını açıp tezini destekleyecek bir ipucu bulmaya çalıştı. Bir süre araştırdıktan sonra bir sonuç alamayacağını anlayarak yanında ayakta duran şefine dönüp sadece gördüklerinden hareketle bir yorumda bulundu:

“Bilmiyorum şef, baksanıza adam bir bazilikanın önünde öldürülmüş. Muhtemelen de güneş doğmadan hemen önce. Saat dört-beş civarında.”

“Eee?”

“E'si, o saatte bu adam burada ne arıyor olabilir ki? Belki bir ritüel sonucu kurban etmişlerdir.”

Bernd, güzel yardımcısının bu şekilde akıl yürütmesine bayılıyordu. Sanat tarihi konusunda az çok kitap okumuş herkesin, böylesine bir cinayetin ardında sanatsal bir kıskançlık, bas-

tırılmayan cinsel bir dürtü ya da dinsel fanatizm gibi bir sebep araması olağandı. Bernd, yardımcısına gülümseyerek konuyu biraz daha açmaya karar verdi. “Bu bazilika hakkında ne biliyorsun Annie?” diye sordu. Kadın böyle bir soruyu beklemediğinden dolayı önce biraz şaşırırsa da, bir süre boşlukta bir noktaya odaklanarak bazilika hakkında okuduklarını hatırlamaya çalıştı. Bu sırada alt dudağının sağ kısmını ön iki kesici dişle kemirmesi de Bernd’in gözünden kaçmadı. Bir anda bu hareket ona o kadar seksi gelmişti ki yardımcısına bu tarz soruları daha sık sorması gerektiğini düşündü.

Annie, “Adını, on ikinci yüzyılda İkinci Haçlı Seferleri sırasında Kudüs’ten getirilen bir şişeden dolayı aldığını biliyorum” diyerek verdiği cevaba onay beklercesine şefinin gözlerine baktı.

“Bu kadar mı?”

“Elbette hayır. Bizans döneminden kalma silindir biçimindeki bu parfüm şişesini önemli yapan şey ise, altın bir iplik ve kırmızı mum ile mühürlenmiş olarak on ikinci yüzyıldan bugüne kadar asla açılmadan saklanması ve içindeki bez parçasında bulunan kanın, İsa Peygamber’e ait olduğuna inanılmasıymış.”

Bernd gülümseyip, “Tebrik ederim, okuduklarınızı hatırlama konusunda oldukça iyiymişsin” diyerek yardımcısına kendince etkili bir kompliman yaptı. Yerde yatan cesede aldırma maksızın konuşmayı biraz daha uzatmaya karar verdi. Gündüzün ilk saatlerine cinayetle başlamak yerine, içten içe hoşlandığı yardımcısı hakkında daha çok bilgi edinmeyi umarak karşılıklı sohbet etmeyi tercih etmişti. Bugüne kadar yaptıkları her sohbetten bir şeyler öğrenmişti ve her seferinde konuştukları konu hakkındaki bilgisizliğini Annie’ye belli etmemeyi başarabilmişti. Konu İsa Peygamber’in şişede olduğu söylenen kanına gelince, ister iste-

mez yardımcısının bununla ilgili bildiklerini merak etti. Tek yapması gereken Annie'ye yanıtlaması için basit bir soru sormaktı:

“Biliyorsun teknoloji çok ilerledi Annie. Sence İsa Peygamber'in kanından DNA'sını elde edip, şu dergilerde ve gazetelerde sürekli okuduğumuz klonlama tekniğiyle yeniden dünyaya gelmesini sağlayamazlar mı?”

“Ooo, bu büyük bir olay olurdu herhalde. Koyun, at gibi hayvanları klonlayabiliyorlar ama aynı şeyi insanda yapamıyorlar diye biliyorum.”

“Yapamıyorlar değil Annie, yapmıyorlar. Etik değerlere aykırıymış. Bu duruma en ateşli biçimde karşı çıkan yer ise Vatikan. Ama sormak istediğim bu değildi. Diyelim ki yaptılar ve İsa Peygamber tekrar doğdu. Neler olurdu sence, peygamber vasıflarıyla mı doğardı mesela?”

“Aslına bakarsanız hiç düşünmedim ama ne şekilde doğarsa doğsun pek iyi olacağını sanmıyorum. Mezhepler ayrılığına, hatta savaşına kadar bile gidebilirdi. Protestanların bebek İsa'yı kabul edeceğine şüphem yok ama aynı şeyi Katolikler ve Ortodokslar için söyleyemeyeceğim. Bunların alt mezheplerine hiç girmiyorum bile.”

“İtiraf etmeliyim ki dini bilgin benden iyiymiş Annie. Sen de Katoliktin değil mi?”

“Pek övünerek söyleyemesem de evet, bir Katolik olarak yetiştirildim. Neden sordunuz ki?”

Bernd, Annie'deki bu içsel çelişkiyi pek anlayamadı. Bir insanın Katolik olarak yetiştirilip neden bundan rahatsızlık duyduğu konusunda uzun uzadıya akıl yürütecek ne zamanı ne de bilgisi vardı. Bernd'in din bilgisi, sorduklarında mezhebini söyleyebilmekten pek öteye geçmezdi. Hatta insanların inançlarını kullanıp bağnazlıklarını körükleyerek ve tanrı adına sözde buy-

ruklar vererek onları yönetmek ve inançlarını istismar etmek ona her zaman çıkarıcılık gibi gelmişti. O sebeple inandığı dinin bel- libaşlı temelleri dışında diğer öğretilerini merak bile etmemiştir.

“Bebek İsa’yı kim kabullenir bilemem ama kurulu düzenle- ri bozular kaygısıyla kimlerin kabul etmeyeceğini, hatta şiddetle karşı çıkacağını biliyorum.”

Annie, “Hum” diye imalı bir ses çıkararak kaşlarını kaldırdı. “Şimdi anladım neden mezhebimi sorduğunuzu.”

Bernd, birazdan geçecekleri can sıkıcı soruşturma öncesin- de moralini yükselten yarı flörtöz konuşmasını bitirmek için is- temsizce gülümsedi.

“Yok canım, seni ya da mezhebini suçlayacak bir şey de- medim, ne de olsa ben de Katolğim. Her neyse artık konumuza dönsek iyi olacak sanırım, birazdan buralar turistlerle dolacak. Cesedimizi de daha fazla bekletmeyi istemeyiz değil mi?”

İkisi beraber, cesede biraz daha yaklaşp hemen yanı başına çömeldiler. Bernd, trençkotunun cebinden çıkardığı muayene el- divenini sağ eline geçirerek adamın çenesinden tuttu, başını ken- dilerine doğru çevirdi.

“Her ne kadar haklı olduğunu söylemek istesem de düşün- düğün gibi dinsel bir ritüel sonucu öldürülmemiş Annie. O tarz ritüellerde genellikle bıçak veya kılıç gibi kesici aletler kullanı- lır. Hatta bazen, uygulayacakları ayinin bir parçası olarak kurban edecekleri kişiye farklı kıyafetler giydirirler, bazen de kurbanla- rını öldürmeden önce tüm kanını akıtmak üzere vücutlarına bir- kaç biçimli veya biçimsiz kesik atarlar. Ritüel nasıl yapılırsa ya- pılsın, hiçbir tarikat iki kaşının kusursuz bir simetri yaratacak şekilde tam ortasına bir mermi çakmaz.”

Bernd, maktulün kafasını parçalanmış ensesini görebilecek şekilde sağa çevirdi. Polis okulundayken duvardaki ya da maktu-

lün vücudundaki kurşun deliklerinden yola çıkarak ateş edilen yeri, mesafeyi, hatta silahın çapını ve markasını tahmin edebilmeyi öğrenmişti. Öğrendiklerini sahaya çıkınca pratiğe dökme fırsatı bulmuş, böylece bilgilerini pekiştirmişti. Bu tarz bir cinayete de en son başkentte komiser rütbesindeyken tanık olmuştu. O soruşturmada da maktuldeki kurşun yarasını inceledikten sonra öne sürdüğü tahminler doğru çıkmış, katili yakalamalarında önemli rol oynamıştı. Şimdi de önündeki kurbanın cansız vücudundaki kurşun deliğine bakarak, sanki tarot falına ya da kristal bir küreye bakarcasına tahminlerini sıralamaya başladı:

“Merminin girerken oluşturduğu deliğe, vurma halkasının alt kenarının daha kalın olmasına ve çıkarken yarattığı tahribata bakarak katilimizin bunu çok uzak mesafeden ve...” Bernd, cebinden çıkardığı bir kalemi, kurşun deliğine hafifçe soktu ve kalenin kurbanın alnıyla yaptığı açığı bakarak sözlerine devam etti. “...Yüksek bir yerden yaptığını da söyleyebiliriz. Analiz sonuçlarının ve eğer bulabilirsek mermi çekirdeğinin de beni doğrulayacağına eminim.”

Bernd, kurbanın artık siyaha dönüşmüş pelte kıvamındaki kanının bulaştığı eldiveni çıkararak kurşunun nereden ateşlendiğini kestirebilmek için ayağa kalktı, buldukları kemerli yapıdan ayrılıp polis tarafından sarı renkli olay yeri ikaz şeritleriyle tamamen çevrelenmiş alana yöneldi.

Alanın tam ortasına geldiğinde kendi etrafında iki tam tur attı. Burg meydanında, Kutsal Kan Bazilikası dışında Piskoposluk Sarayı, Brugge Belediye Binası ve eski nüfus müdürlüğü binası vardı. Alanın zemini tamamıyla küp şeklindeki küçük taş kaplamalardan oluşuyordu ve hiçbir yerinde kan izi yoktu. Başka bir yerde vurularak buraya getirilmiş olsaydı bu sürede neredeyse bütün kanı akar, etrafında bu kadar kan birikintisi oluşmazdı.

Bütün bu veriler de kurbanın yattığı yerde vurulduğu anlamına geliyordu. Etrafta görebildiği tek yüksek bina ise, buldukları meydana komşu olan Markt meydanında yer alan ve Brugge'un simgesi haline gelen on üçüncü yüzyıldan kalma Belfry Kulesi'ydi. Ancak Belfry Kulesi de Kutsal Kan Bazilikası'nın arkasında kalıyordu, yani ters açıdaydı.

Katil, eski nüfus müdürlüğü binasının yer aldığı taraftan ateş etmiş olmalıydı. Koşarak binanın kapısını zorladı, kilitli olduğunu anlayınca birkaç adım geriye çekilerek açık pencere olup olmadığını kontrol etti. Tüm pencereleri kapalı görünce, sağ tarafta yer alan kemerli yapının hemen altından koşarak önündeki köprü'nün üstünde durdu, hemen solunda binanın ek yapılarının nehir kıyısında kalan arka yüzlerine dikkatlice baktı. Burada da aradığını bulamayınca tekrar alana yöneldi, gördüğü ilk polis memuruna binanın etrafını dolanarak açık bir pencere veya arka kapı olup olmadığını araştırmasını emretti.

Alanın belediye binası tarafında kalan kısmından geçerek, sırtını cesedin bulunduğu iki kemerli yapının tam ortasındaki sütuna dayadı, eski nüfus müdürlüğü binası dışında nereden ateş edilebileceğini kestirmeye çalıştı. Gözleri bir süre alandaki tüm üst kat pencerelerini ve çatıları taradı. Ancak ateş edilebilecek yüksek bir bina göremedi.

Tüm bu koşuşturma sırasında kendisine beş adım geriden yetişmeye çalışan Annie de şefinin yanına geldi, nefesinin normal ritmine dönmesi için öne eğilerek ellerini dizlerinin üstüne koydu ve bir süre öyle kaldı. Nefes alış verişi biraz yavaşlayınca, şefiyle aynı hizaya gelerek onun yaptığı gibi sırtını kiliseye dönüp eski nüfus müdürlüğü binasının üstünden ilerilere doğru bakmaya başladı. Bu arada, Bernd'in görevlendirdiği polis memuru da dönmüş, üç adım önlerinde selam verip durmuştu.